

Grote Lijsters

1994 Nr. 3

Grote Lijsters, literaire reeks voor scholieren, is een uitgave van Wolters-Noordhoff, Groningen; per jaar verschijnen zes titels.

Titeloverzicht reeks 1994 - ISBN 9001 54825 3

Grote Lijsters 1994/1 - Mijn kleine oorlog

(ISBN 9001 54830 X)

Grote Lijsters 1994/2 - De kroongetuige

(ISBN 9001 54827 X)

Grote Lijsters 1994/3 - Het gouden ei

(ISBN 9001 54826 1)

Grote Lijsters 1994/4 - De kip die over de soep vloog

(ISBN 9001 54829 6)

Grote Lijsters 1994/5 - Terug naar Oegstgeest

(ISBN 9001 54828 8)

Grote Lijsters 1994/6 - Beemdgras

(ISBN 9001 54855 5)

Tim Krabbé

Het gouden ei

1994

WOLTERS-NOORDHOFF

GRONINGEN

1

*Copyright © 1984 Tim Krabbé
Uitgegeven met een licentie
van Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam*

Nawoord: Tonny van Winssen

*Afbeelding omslag: Auguste Rodin, La porte d' enfer (De hellepoort)
1880-1917, Musée Rodin, Parijs*

ISBN 9001 54826 1

GELIJKMATIG als ruimteschepen bewogen de cabines vol toeristen zich over de lange brede weg naar het zuiden. De avond begon de golvende landschappen van de Autoroute du Soleil violet te kleuren, het lint auto's dunde uit. Rex Hofman en Saskia Ehlvest waren al tien uur onderweg en nog ongeveer een uur verwijderd van het eindpunt van hun eerste etappe: een hotel in Nuits St. Georges, niet ver van Dijon. Dat lag iets naast de meest logische route, maar Saskia had de naam de kleine omweg waard gevonden.

Het einddoel was een huisje in de heuvels boven de Middellandse Zee bij Hyères en zoiets hadden ze wel eens in één dag gereden, maar ditmaal waren ze veel op de secundaire wegen gebleven en in plaats van de rondweg te volgen hadden ze Parijs dwars doorkliefd en wat gedronken op een terrasje toen ze verdwaald waren. 'Het is veel leuker de couleur locale langzaam te zien veranderen,' had Saskia gezegd.

'De couleur locale springt steeds net op rood als wij er aankomen,' dacht Rex, maar tot zijn eigen verbazing zei hij het niet.

Maar het was warm en ver en het laatste uur was de stemming toch wat geprikkeld geraakt. Toen Saskia binnen tien minuten twee keer haar breiwerkje moest weg leggen omdat Rex een sinaasappel geschild wilde hebben liet ze de tweede op de grond vallen.

'Ooh! Hij valt! Oooh!' zei ze.

Hij verdacht haar van opzet maar zweeg. Misschien maakte hij ook wel wat overdreven gebruik van zijn rechten als chauffeur, om haar in te peperen dat zij nooit reed. Hij had haar rijlessen betaald maar na haar examen had ze er zo goed als

niets meer aan gedaan, hoe hij er ook op aandrong. Rex vond dat jammer, hij had gedroomd van verre reizen met lange nachten waarin ze elkaar aan het stuur zouden aflossen.

Ze boog zich over het dashboard.

'Wat doe je?'

'Ik kijk even naar de benzine.'

'We hebben net getankt!'

'Ik kijk alleen maar even!'

De benzinemeter van Rex' auto was kapot. Dat was hij drie jaar eerder ook al geweest, toen ze voor het eerst samen op vakantie waren. Op een avond had hij de laatste pomp weg-gewuifd, zwerend dat er genoeg in zat om het hotel te bereiken – en Saskia had drie uur op een pikdonkere Italiaanse landweg moeten wachten tot hij terug was met een jerrycan. Sindsdien zat er een magnetisch blocnootje tegen het dashboard gekleefd om de kilometerstanden bij te houden: gift van Saskia. Op vakanties deed ze dat zelf, er stonden al weer drie getallen in haar handschrift. Die maakten duidelijk dat Nuits St. Georges desnoods haalbaar was zonder tankstop, en bovendien lag die jerrycan nog altijd achterin, maar het was waar: je was op zo'n eerste dag van de vakantie altijd een beetje ongerust. Er was zoveel dat mis kon gaan – was de hotelreservering wel doorgekomen, vielen de fietsen niet van het dak, bestond het gehuurde huisje wel.

'Waarom ga je niet zelf achter het stuur zitten? Dan kan je de kilometerteller veel beter zien.' Dat dacht Rex, en hij dacht ook: 'laat ik dat nu niet zeggen,' maar hij zei het toch.

Gestoken veerde ze terug. 'Ik wil gewoon niet nog eens zonder benzine staan als je het goed vindt.'

'Er zit anders genoeg in om naar Amsterdam terug te rijden,' zei Rex.

Saskia floot een paar tonen en keek uit het zijraampje.

Bovenaan een glooiing rees als een vreemd wit kasteel een benzinestation op, aangekondigd door een bord: TOTAL 900 meter. Volgend station: FINA, 49 kilometer. FINA was goed

genoeg, maar dat TOTAL-station stond daar als een niet te omzeilen ruziestoker.

Ze zeiden niets.

Op het allerlaatste moment zwenkte Rex het pompterrein op. Hij had zelfs geen vaart geminderd om het zo onverwacht mogelijk te maken.

'God wat flauw,' dacht hij. Uit de verste hoek van zijn rechteroog probeerde hij te zien hoe Saskia reageerde. Ze perste haar lippen open en zette grote ogen: een clownachtig gezicht dat een vaste betekenis tussen hen had: *aanbod tot verzoening*.

Ze keken elkaar aan en lachten.

'Peace?' zei ze, twee vingers opstekend in een V.

'Peace.'

'Nou, dan maak ik van de gelegenheid gebruik door even te gaan piesen.'

Hij had al zonder tanken willen doorrijden, maar nu stelde Rex zich op in de kortste rij; alle pompen waren bezet. Saskia gaf hem een zoen en stapte uit.

'Wat hou ik toch van haar,' dacht hij terwijl ze met haar rieten mand aan haar arm door de automatische glazen deuren in de servicewinkel verdween. Er kwam een glimlach op zijn gezicht die hij vlug in de achteruitkijkspiegel bekeek, alsof het een cadeautje van haar was. Hij kon het na vier jaar nog altijd niet geloven dat hij haar echt had.

Dat kinderachtige geruzie, daarin uitte zich juist hun verbondenheid, ze gaven zich er aan over om te voelen hoeveel ze van elkaar hielden, als rijkaards die met geld smijten. Over een uur zaten ze samen in bad in Nuits St. Georges.

Ook nu nog, om tien over zeven, was het een rommelige bende onder de overkapping van de pompen, met over de grond scharrelende ijspapiertjes, caravans, mannen in sportbroekjes en opgekropen T-shirts, een deux chevaux met een kano op het dak die 'Queen Elizabeth' heette. Toen Rex mocht oprijden naar zijn pomp vermorzelde hij bijna een klein Vietnamees-achtig meisje dat een eind op wieltjes voorttrok.

De automatische deuren kregen weinig rust van het bontgeschakeerde gezelschap dat één ding gemeen had: het TOTAL-station was niemands eindbestemming. Een neger in een Afrikaanse jurk keek zoekend rond terwijl hij twee ijsjes aan de punten omhoog hield, een man met een mitella leunde tegen de glazen wand van de winkel en krabde met zijn goede hand op zijn hoofd, een vader maakte een foto van een meisje en een jongen met reclamepetjes van RICARD. En daar, net toen Rex klaar was met afrekenen, was achter het glas alweer het roodgespoelde wriemelhaar van Saskia.

Ze gingen tegelijk zitten. Saskia keek op de kilometerteller en noteerde de stand op het blocnootje. Ze schreef langer dan nodig was en toen ze klaar was las Rex: 512 (!!!!) *Een beetje vroeg! Maar nou ja!* Hij kuste haar boven haar oor en trok op: nu in één ruk naar Nuits St. Georges.

Maar Saskia zei: 'Zullen we hier nog even uitrusten? Dat is goed voor je. Hè ja, we zouden langzaam en gezellig reizen.'

Het liefst was Rex nu toch echt doorgereden, maar het was niet het moment om haar goede bedoelingen ongebruikt te laten. Hij parkeerde bij een afvalbak aan het verste eind van het grote grasveld dat bij het benzinstation hoorde.

Saskia schudde het draagtasje met schillen leeg in de bak en ze schopten en gooiden een tijdje met een bal die zij speciaal had gekocht om de chauffeursstijfheid te verdrijven. Daarna liepen ze met de armen om elkaar heen naar het hek dat het veld afbakende en gingen zitten op een soort kleine terp.

Erachter was een onafgeschermd berg afval.

'Niet echt een verkwikking aan een ruisend bergbeekje,' zei Saskia. Het grasveld zelf was tot aan de pompen bespikkeld door een melkweg van proppen en sigarettendoosjes.

Ze zaten een tijdje zwijgend naast elkaar. Er verdween al wat licht. Door een heg was de stroom auto's op de Autoroute zichtbaar – je kon je voorstellen dat je vanaf deze plek eeuwig auto's zou zien voortgliden.

'Hé, ik hou van je,' zei Saskia. De grote rode letters TOTAL op de overkapping boven de pompen vormden een plastic kroontje op haar hoofd.

'Ik ook van jou.'

'En we gaan een hele fijne vakantie krijgen.'

'Ja, Ja, dat vind ik ook.'

'Zullen we hier een muntje leggen?'

'Ja.'

Rex maakte zijn portemonnee open en gaf Saskia een franc. Zelf had ze er ook een en ze schudde de munten in haar holle handen dooreen opdat je niet meer zou weten welke van wie was. Daarna zocht ze een van de steunpalen van het hek uit en stopte de francs zij aan zij in een gleuf naast de betonnen voet. De bovenranden bleven zichtbaar. Rex dekte ze toe met een grote kiezelsteen.

Hij telde; het was de achtste paal van het einde van het hek. Er kwam een glimlach op zijn gezicht: acht was haar geluksgetal. Rozen waren het mooist als het er acht waren, en ze vond het jammer dat hij niet een jaar jonger was – dan zouden ze acht jaar schelen.

Rex omhelsde haar, ze bleven een tijdje zo staan.

'En ik ga meteen rijden,' zei Saskia. 'Goed?'

'Goed,' zei Rex.

Hij zou niets sarcastisch zeggen, hij hoopte vurig dat niets in hem sarcastisch *leek*.

'Maar eerst heb ik nog wel trek in een koud drankje. Jij niet? Ik ga even halen, zal ik voor jou ook iets meenemen?'

'Laat mij dan even gaan.'

'Nee, dat vind ik leuk. Ik trakteer. Zal ik voor jou een pilsje nemen? Je hoeft nu toch niet meer te rijden.'

'Ja, lekker.'

'En geef de sleuteltjes maar vast. Dat went vast een beetje.'

Rex gaf zijn bosje met het gerafelde leertje waar ooit een hanger aan had gezeten, en Saskia begon terug te lopen over de melkweg naar het benzinstation. Hij keek haar na, in haar witte spijkerbroek en haar met gouddraad bestikte gele truitje. Ze droeg vaak truitjes met laag uitgesneden ruggen, misschien omdat hij eens had gezegd dat hij haar rug het mooiste vond van haar lichaam: weerbarstig, kwetsbaar, en vol met sproeten.